

BLOG Šrámkův Písek 2018

redaktoři Petr Odo Macháček a Petr KlariN Klár

pátek 25. května 2018

odperformováno: Antonín Puchmajer D. S.: Rösnerovo oko aneb Nutkání souložit se sochami

Tento víkend chci psát hlavně o herectví. A puchmajerovské herectví mě zajímavě oslovilo. Tak nějak podivně mě oslovilo. Bylo podivně stylizované. Mělo podivný nadhled/odstup/chladnost a zároveň podivnou autentičnost. Podivnou jednotnost (performerů je pět). Mělo podivnou rezignovanost a jakési podivné hluboké vnitřní smíření (s čím? s tím, že nás Rösner nevezal na DAMU?; ne, myslím, že je to smíření obecnější, zajímavější, podstatnější). To puchmajerovské herectví bylo nějak důstojné. Všechny pět lidí něco jako důstojnost podivně zachovávalo.

Saka a hezké, důstojné šaty. Pánové působili podivně tělesně silně (saka tomu napomohou, ale pro takovéto působení je nutný nezanedbatelný tělesný i mentální výkon). Dámy vyzařovaly tělesnou i duševní jemnost a zároveň vzrušující nepřístupnost (oblečení tomu napomůže, ale samo o sobě to nezařídí).

Takovéhoto herectví jsou schopni jen lidé, kteří jsou něčeho plní, jejichž mysl je nějak větší než jejich hlava a jejich tělo, z jejichž myslí něco čouhá. Tak hurá.

Ale i takovéto herectví, které je překvapivě a podivně lidsky důstojné, důstojně lidské, je samo o sobě, bez čehokoli dalšího, po půlhodině trochu nuda. To, co mě na něm oslovilo, nevydrží hodinu. Po chvíli do celého prostoru vtrhla šedá banalita, a i ta zajímavá podivná herecká důstojnost se zčásti překloupila v opatrnickou hru na jistotu. Nakonec jsem tedy zažíval střídání záblesků, při kterých se setkávám se zajímavě stylizovanými a podivně důstojnými nitry těch lidí, s delšími úseky, při nichž jsem se nesetkával s ničím.

Před Pískem jsem se ptal (tady): přeneseme se za rámeček intelektuální stand-up (nebo sit-down) show? Teď si odpovídám: já osobně jsem se nepřenesl (byť mě to podivně důstojně herectví podivně oslovilo).

Celek na mě působil bezradně; takové jako bezradné intelektualizování; kdybych s někým z performerů popil v hospodě, rozhovor by asi byl zajímavější, intenzivnější.

A ještě jeden detail: připadalo mi, že bylo málo jídla. Chtělo by to aspoň 3x více, více druhů, větší množství... Chápu, že finančních a prostorových prostředků není nekonečno, ale když už je jídlo základním technickým prostředkem, mělo by být intenzivnější, extrémnější.

Vystavil Petr Odo v 23:07

Petr KlariN Klár

5. června 2018

Ahoj Petře, odpovídám záměrně s odstupem i rozmyslem a tentokrát začnu Tvým odstavcem posledním: Ty sice chápeš, že "finančních a prostorových prostředků není nekonečno", já ale musím připomenout, že inscenace byla hmotně štedrým darem podpořena festivalem Příští vlna/Next wave, jenž její vznik inicioval a následně ve svém programu ve světové premiéře uvedl. Za tuto aktivitu proslulému hnízdišti nejrůznější umělecké alternativy samozřejmě tleskám, otázkou ale zůstává, jestli takto dotovaný projekt má vůbec nárok účastnit se soutěže amatérských divadel. Mně osobně to připadá dost unfair. Na inscenaci navíc nejsou vynaložené finanční prostředky naprosto vidět, což mně přivádí k myšlence, že kromě nakoupeného cateringu zúčastnění performerů především vyplatili sebe sama. Na Rösnerově oku aneb Nutkání souložit se sochami navíc spatřuji i pramálo originálního, neřkuli experimentálního. Projekt je nepříliš invenčním kompilátem osvědčených principů, s nimiž v tuzemském kontextu již dávno mnohem úspěšněji žonglují mj. Vosto5, Handa Gote, Feste a další.

Divadlo provozované kritikou je v tomto případě únavné, stereotypní, nepřekvapující. Obdivovat sehranost rutinérů odmítám, a to i přesto, že předstíraná jímavost Vladimíra Mikulky nepostrádá šarm podobně, jako šlápnutí Kateřiny Rudčenkové do obličeje Williama Shakespeara. Komplexně ovšem neradost za mně!

sobota 26. května 2018

odperformováno: Relikty Praha, War in progress

Z pohádky do války, bitches!

Umělecké snahy pražských Reliktů už dlouho sleduji s velkým zájmem – protože jsou to brutální diggeři témat, neúnavní hledači forem, a velmi dobří svazovači mojí divácké pozornosti. Inscenační projekt War-in-progress je dosud tematicky i formálně nejkonzistentnější, ale i divácky nejvštrchnější položkou v tvůrčím portfoliu sympatické divadelní guerilly. Trio typově různorodých dívek výborně zvládá pohrávat si s výrazovými prostředky bujarého kabaretu, minimalistické loutkohry, videoartu, televizní soutěže, pokleslého rapu, a doku divadla. Interakce nemálo, práce s technologií výtečná. Holky uvěřitelné, charismatické, interpretace jejich názorů přesvědčivá. Plastikový moderátor Dmiťa je výbornou odpovědí na zámořský Team America.

Bavím se od začátku do konce a moje rozkoš dokonce postupně roste. Pod zdánlivou punkeřinou své ušní boltce vystrkuje koncepce. Nemoralizuje se, zní různorodé názory. Prvky propagandy rovněž přítomny, stejně jako nadhled i smysl pro humor. Válka je způsob obživy i drak. Být voják nebo ne? Kabaretní forma je postupně okysličována prvky scénické eseje a šroub excesivní působivosti se začíná utahovat. Originalita přístupu je v řetězení témat a vrstvení formálních postupů. Po dlouhé době nemám v daném kontextu pocit z nadbytečnosti projekcí.

Verbovací scény burcují můj spící pacifismus, jest mi líto upečeného psa. Oceňuji imaginativní použití legendárních tábornických pomůcek i vrstevnatou metaforičnost klíčových rekvizit – kuželek. Děvčata – vojevůdkyně se ale spolu neperou zrovna přesvědčivě. Škoda trochu!

V posledních minutách se osudový řemen temporytmu přece jen poněkud zadržává. Je dobře, že i strýček patos nenásilně vstupuje do hry. Fragment kuželky zasahuje moje čelo jak střepina zrcadelní osrdečnici Kájovu. Katarze dupe mi na ruku a já se spontánně roztleskávám. Dobrý výkop do páteční noci, vážení. Tudiž děkuji velmi!

Vystavil Petr KlariN Klár v 11:22

Petr Odo

26. května 2018

Klarine, strýček patos na konci? Nebyl tam strýček patos přece jenom furt? Mně teda přijde, že jo. Jako, byl to patos decentní, zvládnutý, ale byl tam. Takovýto kultivovaný a slušný patos mně osobně nijak nevdá, nebo aspoň ne moc, ale jen pustě teoretická otázka: nešlo by to úplně bez něj, a nebylo by to ještě lepší? Třeba kdyby hudba na pozadí byla nějak veselejší, normální, a ne tajemně smrťácká? (fakt jako: dílko to bylo dobré, jen rejpu)

sobota 26. května 2018

odperformováno: Divadlo Dagmar: Prostory I. – Sokolov

Tento víkend chci psát o herectví a jsem rád, že Prostory I jsou tomto ohledu další výzva. Herectví bylo úsporné. Čtecí. Technicky dobré, rytmické, jasné, srozumitelné. Bylo dokonce ilustrující/ilustrační. To není výtka – proč by se občas nemohlo hrát přiznaně ilustračně, že.

Bývá to naopak: často se falešně něco hraje. V tomto případě ne – prostě se čte a prostě se plní scénografické pokyny. A (teď vyslovuji jen svou hypotézu) doufá se, že se do této formální atmosféry

vloudí opravdovost nějak sama. No: a ona se vloudila, alespoň často. Tak to je vynikající. Kdybych měl vymyslet něco, co mi připadalo nedůsledné, pak by to bylo toto: ilustrace nebyla vždy důsledná. Občas se „hrálo“. Tak to je asi to hlavní, co mi občas znečistilo dojem. (Nejčistší mi připadal majitel levé klece z pohledu diváků.

Předem jsem se ptal (tady): Jak divadlo překročí literaturu? Teď odpovídám: překonalo ji nenuceně, civilně, s až překvapivou samozřejmostí. Hurá.

Vystavil Petr Odo v 11:23

Petr Odo

26. května 2018 14:54

Ještě taková "drobnost": na debatě se o něčem podobném zmínil prof. Císař: divadlo se dá provádět i bez "charakterů", bez "hraní postav". A když se hraje "necharakterně", tj. charaktery nejsou předem naplánované, mohou charaktery do hry vklouznout přirozeně, a tím pravdivěji, relevantněji. Sice možná ne tak silně, ale zato autentičtěji, skutečněji.

sobota 26. května 2018

odperformováno: Diverzanti, Brno: Domeček za hranicí slušnosti

Diverzanti vážení a milí, odpověď píšu Vám na to, co viděl jsem i slyšel. Berte má následující slova a věty jako přímo navazující na mé někdejší otázky i věštby, otevřené na <http://sramkuv.blogspot.cz/2018/05/na-programu-diverzanti-brno-domecek-za.html>.

Tak pojďme k věci:

- 1) Na herectví prosím ještě pracujte, je totiž zatím jednou z vašich Achillových pat, vaši snahu a ani enormní vynaloženou energii naprosto nepopírám, jako problematičtější už vidím schopnost koncentrace a napojení se na publikum. A pozor na výslovnost a intonace: mnohdy zardí pointy jinak působivých situací. K symbióze různorodých výrazových prostředků zatím nedochází, ale v procesu postupné precizace vašeho divadelního artefaktu k ní ještě dojít může. Nepřestávejte pracovat!
- 2) S patosem se pracovalo mnohem víc než s ironií, což je myslím velká škoda. Vůbec by předkládaným situacím slušela větší pestrost – jako příklad zde uvedu příliš jednostranného estébáka - zlo je přece veličinou z mnoha tvářemi, a nikoli jen arytmiicky dupajícím excentrikem.
- 3) Osobních výpovědí jsem rovněž očekával větší množství, než sotva stopové.
- 4) Morální apel je zatím Vaší nepřekonanou hranicí, zkuste do budoucna uvažovat nad tím, jak spektrum možností svého vyjádření rozšířit.
- 5) Začátek Vaší inscenace mně příjemně navnadil na interaktivní hrátky, pro příště bych se ale nebál přitvrdit i jindy než během předehry.
- 6) Název souboru zatím příliš neodpovídá. K žánrové ani názorové diverzi skutečně nedochází, naopak jsme byli svědky formálně konvenčního tvaru, který scénické stereotypy sice snaživě naplňuje, ale bohužel nepřekonává.
- 7) Souvislost s „domečkem“ mi na první dobrou po přečtení nedošla, k čemuž se kajícně doznávám.

Závěrem: z ničeho, co bylo řečeno, rozhodně nebudte smutní, deprimovaní ani rozčarování. Jste na startu své cesty a byla by škoda sebou švihnout hned v první zatáčce. Byť by se Vaše inscenace určitě dala krátit, nijak jsem během ní neumdléval. Vaše zaujetí je evidentní a radost ze společné jevištní existence obří a nakažlivá. V kontextu současného divadla si neobyčejně vážím Vaší inklinace ke zvolenému tématu i žánru, i ochoty je nadále komunikovat. Přeji Vám hezký zbytek Šrámkova Písku. 26. 5. 2018 v Písku, s respektem, Petr KlariN Klár.

Vystavil Petr KlariN Klár

Petr Odo

26. května 2018

Rád bych jen dodal: je skvělé, že lidé, kteří nezažili komunismus, cítí silnou potřebu upozorňovat své vrstevníky (i jiné lidi) na tohle zlo/nebezpečí. I když to není skvělejší theátr, skvělé je, že na to lidé upozorňují, že apelují.

sobota 26. května 2018

odperformováno: Praškeble: Sklenice

Tento víkend chci psát o herectví, a tentokrát je to relativně jednoduché, aspoň se mi to tak zdá. Kvalitní soudobá autorská činohra. A vyjádření „kvalitní soudobá autorská činohra“ je samozřejmě radostné. Takových theatrů není přešle.

Byly tam zajímavé motivy, zajímavá témata, solidně přesné časování, dobře trefená a decentní stylizace. Bylo to svěží, mělo to přiměřenou stopáž (osobně bych velmi dobře snesl i delší).

Je to radost, když se vybere zajímavý námět, když režisér umí režírovat, když herci umí hrát, když tvar není odfláknutý, když to všichni dělají rádi, užívají si to, a přitom ještě něco hledají. Záhadná sklenice, vražda, šmejdi, babiččiny štrůdly, blbec – to všechno byla dobrá platforma pro to, aby to mohlo být radostné a živé, a přitom ne banální.

Před Pískem jsem se mimo jiné ptal: (zde): Dozvíme se něco o dnešním „venkově“, prozkoumáme ho nějak? Teď si odpovídám: o „venkově“ jsem se nedozvěděl skoro nic, ale užil jsem si dobrý divadlo a mám určitý estetický, spiritistický a dramaticko-performativní zážitek. Takže hurá.

Vystavil Petr Odo

sobota 26. května 2018

odperformováno: JakKdo: Prasečinky

Tento víkend chci psát o herectví, ale teď to asi úplně nepůjde, protože Prasečinky jsou z většiny režisérské či scénografické dílo, způsob a kvalita herectví mají na celkový zážitek „jen“ sekundární vliv. Takže tentokrát to o herectví nebude.

No: je to stručný kousek, výtvarně a esteticky zajímavý, a navíc (nebo hlavně?) angažovaný.

Performerka za plátnem s jatečními (či jakými) řetězy, to je supr krása/hrůza.

Chtějí tvůrci, aby diváci věděli, že herečka maluje na plátno svým tělem? Pokud ano, plátno je asi málo průhledné? – Každopádně z osmé řady jsem neměl šanci malující tělo rozpoznat.

Jinak ovšem malování vlastním tělem je hezky apelativní. A má to hezké/strašlivé konotace.

Určitě by to šlo ještě rozvíjet (je to všechno velmi krátké). Třeba skutečným fyzickým zjevením performerky – fyzickou komunikací bez plátna. Ale není nutné to rozvíjet, pokud tvůrci nechtějí – proč rozvíjet něco dobře fungujícího, úderného?

Před Pískem jsme se s Klarinem ptali (zde): odejdeme poskvrnění? odejdeme zasažení? Teď si odpovídám: poskvrněn neodcházím; zasažen odcházím – estetikou i apelem.

Shrnutí: stručný esteticky silný apel.

Vystavil Petr Odo v 22:48

neděle 27. května 2018

odperformováno: Nic a pořád nic: RUR?

Nejen instalace. Nejen stručná instalace. Vejdou do ní a překvapivě brzy zase vyjdou. Celou dobu mi je jasné, nad čím se mám zamyslet (což mi nevádí). Je to takové jednoduché, stručné, celkem i příjemné.

Pro mě zajímavé momenty:

- zavřu oči a jsem jemně ometán od prachu; představoval jsem si, že je to nutné, abych v nějakém dalším procesu čehosi (fertilizace?, ...) neměl bacily, plísň, ...; je to užitečné, je to příjemné
- veselý filmík o spermích s veselou hudbičkou – jeden z momentů, kdy se na nic netlačí a člověk cítí kontrast mezi příjemným uvolněním a něčím vážným, co se nezadržitelně blíží
- pro mě suverénně nejzajímavější moment: promluva performerky (pokyn pro mě jako mužskou součástí páru): „Stačí jedna kapka“; v tom mém případě to provedla herecky dokonale: bez stopy umělé intonace, bez stopy nenormality, čistě, zřetelně, jak se to ve zdravotnictví dělá; udeřilo mě to příjemně do hlavy a do pánevní oblasti (která je předtím decentním způsobem prostřednictvím instruktážního filmu aktivována); měl jsem solidně silný a solidně mnohoznačný pocit selhání (kapka nevznikla) – před performerkami, před svou partnerkou, před světem; zajímavé spojení oné nevzniklé kapky s trochou vody, kterou jsem dostal, údajně aby mi „nevyschlo“

Před Pískem jsme se ptali (zde): Bude instalace sama o sobě estetickým zážitkem? Nebo bude víc působit to, co se tam bude dít? Teď si odpovídám: skoro půl na půl, spíš bych se přikláníl k tomu, co se dělo: takže hlavně performance, a až potom instalace. Takže divadlo. Drobné, decentní, divadlo.

No a zajímavý je i jakýsi společenský efekt téhle inscenace/instalace, který přichází už před její návštěvou, hlavně pro lidi, kteří do Písku nepřišli v páru: jsou nuceni hledat si partnera/partnerku.

Shrnutí: maličkost, velmi milá, hebce šimrající. Hurá!

Vystavil Petr Odo

neděle 27. května 2018

odperformováno: Statické divadlo, Ostrava: Útěk

Ready for the outsider show?

Ostravská divadelní etnografie napochodovala na písecké jeviště! Charisma, autenticita minimalismus, a sebeironický nadhled v reálném čase. Žoviálnost kombinovaná se sofistikou, bohapustou legrací i folklórními prvky pro mě nepostrádá atraktivitu, leč nese s sebou i neklamné znaky vývozního artiklu - specifické formy suvenýru, divadelní obdoby karlovarských oplátek, lurdské minerálky, či spíše ve slezských teritoriích dosud značně populární vinné směsi Kahan. Moc rád bych si přečetl textovou předlohu inscenace – na svěbytné kombinaci motivů z Havla, Becketta, Balabána i Bezruče totiž spatřuji nemálo půvabů, nicméně časová přebujelost jevištní realizace by si decentní přiškrcení zcela jistě zasloužila. Bavíte mně kluci milí, vizuálně zhruba půlku stopáže, potom svoje bulvy přivřu, a únava se ukáže. Ano, jedině na Útěku si moje tělo lehce schruplo a rozhodně nemám pocit, že bych o něco zásadního přišel. Za kostýmní řešení explicitní pochvala! Banány fajn, harmonika bezva, výslovnost a jevištní suverenita ok. Ale trošku chtěný skanzen prostě, což mně irituje dosti. Zdarec a sílu, chachaři!

Vystavil Petr KlariN Klár

Petr Odo

27. května 2018

Milej Klarine, souhlasím s tím, že gejzír sofismů, zcizování, bohapusté legrace a zkrátka špičkového divadla během představení spíš utíchal než gradoval, tipuji si, že zaklopení Tvých porovnal bulv bylo způsobeno hlavně festivalovou únavou. To nepatrné zpomalování bych přirovnal (ó, jaký jsem poeta) k vystartování na dálnici 250kou a postupnému zpomalování na 190ku.

neděle 27. května 2018'

odperformováno: naHRAně: H(S)rát duhu

Letos chci psát hlavně o herectví, tedy: podle mého vnímání toto bylo herectví kvalitní ZUŠkové (s jeho ctnostmi i nectnostmi). Klíčové role měli dva pánové: hráli (na hodně mladé lidi) hezky suverénně, a věděli, co chtějí hrát.

U toho se zastavím: „Věděli, co chtěli hrát.“ A podle mého názoru to věděli až moc. Věděli, co nám chtějí (občas i celkem agresivně) sdělit. Sdělovali, dobře sdělovali. Ale nešli moc do rizika. Abych to vymezil: nešli do divadelního rizika, do situací na ostří žiletky, kdy by ani oni sami nevěděli, „jak to má být“. (Osobně do rizika pravděpodobně chodí, provokují konzervativní a nevědomé lidi, to ano. Ale občanský postoj a divadlo je rozdíl, tady píšu jen o divadle.)

Možná, že hercům samotným nemohu tu „neostrožiletkovitost“ vyčítat. Možná jsou do tohoto stylu vsazeni, protože je to styl celé inscenace; nevím, to se těžko na první shlédnutí rozpoznává.

Takže: herectví obou pánů bylo dobré, mně osobně to ale úplně nestačí, chybí mi tam ta osobní situace „tady a teď“. Ať už je to určitou opatrností nebo určitým nedostatkem možností (plynoucích ze struktury konkrétní inscenace), a i když chápu, že takto mladí herci to mají všechno těžší, doufal jsem ve větší performativní otevřenost, větší nejistotu, větší přítomnost na rozdíl od „dobrého hraní“. Tím vším nechci říci, že by mě to představení vyloženě nebavilo, jen bych chtěl víc.

A teď o aspektech mimo herectví:

Před Pískem jsme se s Klarinem ptali (zde): bude to kontroverzní i pro lidi, kteří se v Písku na představení sejdou, nevyžaduje to odporuhtivější publikum? Teď si odpovídám: kontroverzní to nebylo; nebo jsem to aspoň z hlediště necítil.

Před Pískem jsme se také s Klarinem ptali (také zde): bude písecké publikum (zřejmě nehomofobní) příležitostí jít hloub než k „obyčejné kontroverzi“? Teď si odpovídám: pokud tato příležitost byla, nevyužila se.

Tedy za mě shrnutí: hezké představení, které se mě herecky ani tematicky nedotklo.

Vystavil Petr Odo

neděle 27. května 2018

odperformováno: ZDividla: Už brzy dozpívám

Na první pohled...láska

Nevadí mi být cílovou skupinou, zvláště když následně ke shlédnutému nemám příliš výhrad. A dnešní nedělní ráno ve mně vyvolalo bezbřehé nadšení, což nestává se často. Dočkal jsem se všeho v anotaci proklamovaného, byl punk, princess power i přesvědčivé sdělení. Energie, šarm i sebeironie ve filigránsky vyváženém poměru, pravidelné ataky slzných kanálků i bránice.

Potřetí pohádka jako výchozí bod, tentokrát konečně bezchybně dramaturgicky zužitkovaná.

Rekvizitně minimalistické, leč ve využití dokonalé. Kostýmy adekvátní, práce s nimi uvědomělá.

Metaforičnost i realismus si důvěrně špitají, jak hospodští parťáci při mariáši lízaném. Tandem půvabných performerek hoodovsky přesně jevištními prostředky definuje termín SPOLU.

Po devíti minutách už si nevzpomenu, jaký je den a kde se vlastně nalézám. Jsem naplno ponořen ve vnitřním světě zúčastněných žen. Peter Pan ve mně je probuzený a nadšeně si výská. Podbízení není přítomno, spontánní přitažlivost je definitivní. Souzním a nestydím se za to. Děvčata razantně

rozkopla hráz mých vlastních vzpomínek na vplouvání do bouřlivých hlubin dospělosti, a já nemohu jim za to nepoděkovat. Milé ženy, nezapomenu na Vás, kvůli Vám bych založil festival. Vypálily jste mi totiž cejch. Vřelé díky!

Vystavil Petr KlariN Klár

pondělí 28. května 2018

odperformováno: JakKdo, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř: Asi jsme špatně odbočili

Kosa (ne)ostrá

Looper je divadelní lusknutí dneška. Nehodlám zde tajit, že mně neskutečně irituje zbytečné nadužívání tohoto výrazového prostředku v aktuálním českém divadle amatérském i profesionálním. Při vši mé úctě k umělecké produkci ZUŠ F. A. Šporka musím tentokrát konstatovat, že v případě fetišistické techno show Asi jsme špatně odbočili se u mě nedostavilo nadšení, ale naopak několik zásadních výhrad. Povídka Raye Bradburyho je zde totiž pouze zneužita k prezentaci možností techniky, jež ovšem nepřelézá kategorii „na první dobrou“. Nedochází k žádoucímu adaptačnímu posunu, výkladové objektivitě ani adekvátní interpretační atraktivitě. Jevištní dění ovládá zbytně klíšé. Od kostýmování performerky evokující rockově šansonový šantán, přes použitý, částečně živě produkovaný hudební podkres, až k rádobě efektnímu light designu. Technologická přebujelost audiovizuálního plánu inscenace válcuje obsah z razancí parního válce ubližujícího příliš pomalé verve. Velký autor se ubližně krčí ve stínu malého autíčka. Videoart se nekoná, syntéza vyklidila pole, zhruba v půli představení se popáté dívám na svůj časoměřič a zjišťuji, že mně jevištní kvas už dávno přestal zajímat. Samoučel totiž zavládl prostorem, příběh se nevypráví, ani nedemonstruje, je utlačován. Jeden nápad Raye nespasí. Tím nejcenějším na jaroměřských technologických orgiích je nakonec jejich název, který potvrzuje platnost principu Nomen omen. Určitě jste špatně odbočili, vážení, a mně je to tím víc líto, čím víc Vás mám rád!

Vystavil Petr KlariN Klár

Petr Odo

28. května 2018

Milej Klarine, souhlasím s tebou. Po nějaké chvíli jsem představení začal brát jako nezvyklost (a třeba i nemotornou) poezii, a probleskovaly zajímavé momenty (jen momenty, a třeba to byla jen zásluha mého lehce unaveného mozku). Jen bych nesoudil tak příkře, i proto, že občas se něco zoufale nepovede, a člověk to pak připisuje špatné inscenaci, zatímco hlavním faktorem může být nechycený temporytmus, zmatení z nezvyklého prostoru, nevhodný počet diváků atd. V zásadě to bylo experimentující, že (i když také nemám rád looper, a tady byl, myslím, použit spíš k umrtvení zbytků přítomnosti, které by živá kytara mohla naopak vyvolat z neživota). Když se letos tak zaměřuju na herectví: podle mě by to chtělo u každého performerera (kytaristka, kameramanka, vypravěčka, ...) nějak víc života, víc přítomnosti; třeba by se potom všechno překvapivě změnilo, člověk neví.

neděle 27. května 2018

Porota Šrámkova Písku nominovala a doporučila pro srpnový Jiráskův Hronov tyto inscenace:

nominováno: Statické divadlo: Útěk a JakKdo: Asi jsme špatně odbočili

doporučeno: Dagmar: Prostory I. – Sokolov, Relikty: [[WAR-IN-PROGRESS]], ZDívidla: Už brzy dozpívám

Vystavil Petr Odo

pondělí 28. května 2018

Překvapivě souhrnná glosa: angažované divadlo 2018

Je zajímavé, jak se na Šrámkově písku, kde bývá nějakých 12 inscenací, skoro každý rok vyloupne něco jako tematický proud, možná spíš jen tematická (někdy spíš esteticko-tematická) inklinace, která se netýká všech inscenací, ale obvykle nějak zřetelně vystupuje z pozadí.

Když člověk uváží, že na Šrámkův Písek se inscenace naprosto nevybírají podle tematického klíče (na nižších přehlídkách se nedoporučují podle tématu, ani programová rada nemívá stanovený žádný „rok přírody“ nebo „rok automobilismu“ nebo podobně), a přesto se ty tematické inklinace nějak zřetelně vyloupnou, je to něco až skoro podezřelého; raději nepíši „tajemného“, abych nebyl podezřelý z okultismu.

A dalším překvapivým pozorováním jsou změny tematických inklinací z roku na rok. Možná by zasluhovaly seriózní sociologický rozbor. V jednom z nedávných ročníků (nepamatuji si konkrétně, v kterém) jsem například rozeznal zřetelnou tematickou inklinaci k surrealismu (s nadhledem nebo bez, různě kombinovanému s jinými přístupy, ale byl tam). V jiném ročníku zase tělesnost (včetně nahoty, náročných fyzických výkonů, komunikace tělem, ...). V jiném z ročníků zase intelektualismus (sklon vkládat do divadla složité úvahy, teorie, formulovat a testovat hypotézy, ...).

A letos pro mě byla jasnou tematickou linkou angažovanost. Angažovanost se svými půvaby i nectnostmi. Půvabem je například starost o okolí, komunitu, společnost, ... Nevýhodou je například nutnost určitých uměleckých/estetických kompromisů. Jako lehce militantní estét, jímž jsem, bych mohl i bédovat, ale jsem překvapivě naopak rád.

Asi si cením určité aktivizace tvůrců jako reakce na vzrůstající se apatii v jejich okolí. A jsem vděčný za to, že podle mého vnímání se většina té angažovanosti realizuje estetickými cestami.

Angažovanost byla nepochybná minimálně v těchto 5 projektech (z celkových 11): War in progress, RUR?, Domeček za hranicí slušnosti, Prasečinky, H(S)rát duhu. Nádech angažovanosti jsem ucítil i v těchto projektech: Rösnerovo oko, Prostory I. Tak to už je nadpoloviční většina, že!

K čemu bude Písek tematicky inklinovat za rok?

Vystavil Petr Odo v 22:41